

РЕШЕНИЕ

№ 4857

гр. София, 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 30.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **1209** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл. 211 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).
Образувано е на основание постъпила жалба от К. А. В. от [населено място] против Заповед № 8121К-225/14.01.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение като държавен служител в ГДБОП – МВР. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като постановен в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми, които се поддържат и в съдебно заседание. Иска се отмяната му. Подробни съображения са развити в представени писмени бележки. Претендира се присъждането на разноски.
Ответникът Министъра на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юриконсулт Д. Б., в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна. В представени писмени бележки развива подробни съображения за законосъобразност на оспорената заповед, с искане да се отхвърли жалбата. Претендира юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатения от оспорващия адвокатски хонорар
СГП не е взела участие в производството.
По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната дисциплинарна преписка.
Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав, като прецени

събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Към момента на издаване на оспорената заповед главен инспектор К. А. В. е заемал длъжността Началник на сектор 03 „Противодействие на О., разпространяващи наркотични вещества“ в отдел 01 „Наркотици“ в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР.

По предложение на Директора на ГД „Борба с организираната престъпност“ от 23.07.2020 г. със Заповед рег. № 8121К-8256/29.07.2020 г., на Министъра на вътрешните работи на основание чл.207, ал.1, т.1 ЗМВР е образувано дисциплинарно производство срещу него, като е определен Д. с поименно посочен персонален състав от председател и четирима членове със задача да събере всички необходими доказателства за установяването и да извърши всички процесуални действия по доказването на дисциплинарното нарушение. Определен е 4-месечен срок за изготвяне на становище относно наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност.

Със заповедта за образуване на дисциплинарното производство служителят временно е отстранен от заеманата длъжност на основание чл.214, ал.4 ЗМВР.

Като повод за образуване на дисциплинарното производство е посочено това, че на 25.06.2020 г. в [населено място] служители на Дирекция „Вътрешна сигурност“ - МВР са задържали за срок от 24 часа главен инспектор К. А. В. във връзка с разследването по следствено дело № 99/2020 г. по описа на Следствен отдел при Специализирана прокуратура, пр. пр. №1054/2020 г. по описа на Специализирана прокуратура. С писмо № 1054/2020 г. от 20.07.2020г. по описа на СпПр, вх. № 126600-11734/21.07.2020 г. по описа на ГДБОП, прокурор Ст. Х. от СпПр е изпратил заверени копия от протоколни определения от съдебно заседание проведено на 28.06.2020 г. по НДЧ №1804/2020 г. на СпНС и от съдебно заседание проведено на 07.07.2020 г. по ВНДЧ №330/2020 г. на АСпНС, на което е взета мярка за неотклонение „Задържане под стража“ спрямо главен инспектор К. А. В., в качеството му на обвиняем, привлечен към наказателна отговорност за извършване на тежко умишлено престъпление, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ повече от пет години: Престъпление от общ характер по чл. 321, ал. 3, пр. 2 и пр. 4, т. 2, във вр. с ал. 2 от НК, за това, че от началото на 2017 г. до 25.06.2020 г. на територията на Република България е участвал в организирана престъпна група - структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години - такива по чл. 301, чл. 302, чл. 304б от НК, с участници: Ц. М. П., Д. В. Т. и В. Г. Ф., като групата била създадена с користна цел и в нея участвали длъжностни лица по смисъла на чл.93, ал.1, б. „а“ от НК - П. - комисар, началник на отдел 01 „Наркотици“ в ГДБОП - МВР, В. - главен инспектор, началник на сектор 03 „Противодействие на О., разпространяващи наркотични вещества“ в отдел 01 „Наркотици“ в ГДБОП - МВР, Ф. - инспектор разузнавач първа степен в сектор „Престъпления свързани с МПС“ при отдел „Криминална полиция“ на ГДНП-МВР. Според получените предварителни данни е прието, че с деянията си главен инспектор К. А. В. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина по смисъла на чл.194, ал.2, т.1, пр. 1 и т. 4 от ЗМВР „неизпълнение на разпоредбите на този закон...“ и „неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР“, за което на основание чл.203, ал.1, т.7, пр.2, ал.1 и ал.2 и т.13 от ЗМВР „...

използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица“ и „деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата се налага дисциплинарно наказание „уволнение”.

Служителят е запознат със заповедта на 14.08.2020 г. На същата дата писмено е посочил, че на този етап не желае да дава обяснения без присъствието на адвокат. Такива ще даде на по-късен етап, за да може да се подготви поради големия обем информация, който следва да изложи в обясненията си. Сведения от него са дадени на 23.10.2020 г. и на 11.11.2020 г., в които категорично отрича да е извършил вменените му нарушения.

По предложение на Д. от 24.11.2020 г. със Заповед рег. № 8121К- 10836/27.11.2020 г. на Министъра на вътрешните работи срокът на дисциплинарното производство е удължен до 29.01.2021 г. С тази заповед служителят е запознат на 09.12.2020 г.

Д. е провел дисциплинарно производство, като е събрал и анализирал като доказателства писмени обяснения от оспорващия и другите три лица, по отношение на които е образувано наказателното производство, както и от още 42 лица; изискани и приобщени материали от сл. д. №99/2020 г. по описа на Следствен отдел при Специализирана прокуратура, пр. пр. №1054/2020 г.: протоколи от съдебни заседания, постановления за привличане на обвиняем, протоколи за разпит на обвиняемите и свидетели; материали, събрани извън дисциплинарното производство и приобщени с протокол рег №1266р-24137/09.12.2020 г.; разпечатки от различни медии – статии, публикувани на 26.06.2020 г. в описани интернет сайтове.

Извършените от Д. действия по събиране на доказателства са обективирани в Обобщена справка рег. № УРИ 1266р-24640/16.12.2020 г., с която Министъра на вътрешните работи е запознат, видно от положения подпис. В обобщената справка са направени изводи, че от доказателствата, събрани по дисциплинарната проверка може да се направи обосновано предположение, че гл. инспектор К. В. е извършил деянията, за които е образувано дисциплинарното производство, а именно: използване на служебното положение за лична облага или за облага за трети лица, посочени като участници в организираната престъпна група по сл.д. №99/2020 г. по описа на Специализираната прокуратура. Прието е, че е налице квалифициращо обстоятелство – качеството му на длъжностно лице, служител на МВР. Престъпната група, в която е участвал е действала в периода 2017 г. – 25.06.2020 г. на територията на Република България с цел неправомерно получаване на облаги /парични суми в значителни размери/ от различни лица от криминалния контингент, които са били обект на оперативна разработка от В. и подчинените му. Осъществяваната от гл. инспектор В. престъпна дейност в периода от началото на 2017 г. до 25.06.2020 г. е свързана е неправомерно получаване на облаги от различни лица - наркоразпространители, които са били обект на оперативна разработка от него и подчинените му. Прието е, че гл. инспектор В. е констатирал извършвани престъпления от лица, които са продавали наркотици, след което срещу тях са били завеждани оперативни дела и досъдебни производства. Същевременно В. приемал облаги от същите, които не му се следвали, за да не бъдат извършвани конкретни действия срещу тях, за да не бъдат организирани полицейски акции срещу тях, да не бъдат задържани и да им се осигурява комфорт при наркоразпространението. Срещу получаваните суми В. се е ангажирал за организиране на операции срещу конкурентни наркодильри, задържането и образуването на наказателни производства срещу тях по събрани

оперативни данни. Паричните суми били получавани от П. чрез участника в групата Д. Т., с когото са близки и се познават от години. От своя страна Т. предавал парите на П. или лично, или ги оставял в тайник по негови указания, а П. ги споделял с интимната си приятелка Ф. и с колегата си К. В.. Сумите били плащани ежемесечно като един вид абонамент за предупреждение на въпросните лица за това кога ги следят и кога ще има организирана полицейска операция срещу тях. Комуникацията с криминалния контингент ставала чрез мобилни интернет приложения при висока конспиративност, като същата излиза извън рамките на обичайната служебна комуникация и сочи на трайни отношения.

Прието е, че описаната фактическа обстановка се потвърждава от обясненията на обвиняемия Д. Т. и от свидетелските показания, дадени по наказателното производство от Р. К., В. Х., З. З., Р. Р. и А. К., служител на Дирекция „Вътрешна сигурност“, както и от сведенията, дадени от същите пред Д. в рамките на настоящото дисциплинарно производство.

Посочено е също, че описаната фактическа обстановка се доказва основно от обясненията на обвиняемия Д. Т., докато в останалите доказателства не се пресъздават преки впечатления, а само се потвърждава същата версия. Въпреки че доказателствата се основават само върху показания на свидетели, които са обвиняеми по друго наказателно производство Д. е приел, че няма законова забрана тези лица да свидетелстват за факти в друго процесуално качество по други дела. Тези гласни доказателства не могат да бъдат игнорирани в рамките на настоящото дисциплинарно производство, като се вземе предвид, че същите ги потвърждават лично и пред Д. чрез даване на сведения.

В изпълнение на искането, направено от гл. инспектор К. В. в негово сведение рег. № 126600-18808/11.11.2020 г. и за изпълнение на задължението си съгласно чл.207, ал.3 ЗМВР да извърши всички процедурни действия за пълно, обективно и всестранно разследване, Д. е снел сведения от инспектор Т. С., инспектор Н. Б., инспектор М. К., инспектор М. А. и гл. разследващ полицай М. Г.. Снети са сведения от всички служители в отдел 01 „Наркотици“ в ГДБОП. Прието е, че посочените сведения не променят установената по дисциплинарното производство фактическа обстановка. Същите не пресъздават преки впечатления, а по-скоро са проява на защитна позиция и колегиална лоялност спрямо гл. инспектор К. В., като се вземе предвид съвместната им служебна дейност.

Д. е приел, че с участието си в описаната трайна престъпна дейност, която е с изключително висока степен на обществена опасност гл. инспектор В. е нарушил чл.67 ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“. В периода от 2017 г. до задържането му на 25.06.2020 г. е използвал служебното си положение на полицейски служител и е предупреждавал срещу заплащане наркоразпространители за предстоящи проверки от полицейски органи. Действията са били насочени към получаване на облага за себе си и за другито (парични суми за него и за останалите членове на групата).

Видно от материалите, събрани по проверката, на главен инспектор К. А. В. е била наложена мярка за неотклонение задържане под стража, в периода от 28.06.2020 г. до изготвянето на справката. Този факт води до извода, че преклузивния срок по чл. 195, ад. 2 от ЗМВР за това деяние не е изтекъл и на служителя може да бъде търсена дисциплинарна отговорност, тъй като съгласно чл. 195, ад. 3 от ЗМВР сроковете по ал. 1 и 2 не текат, когато държавният служител е в законоустановен отпуск или му е

наложена мярка за неотклонение задържане под стража или домашен арест.

От установената фактическа обстановка Д. е направил извод, че поведението на главен инспектор К. А. В. е незаконосъобразно, тъй като е налице злоупотреба с повереното обществено доверие за извличане на частна облага. Незаконосъобразното поведение, което не съответства на установените за държавните служители морални норми за поведение, е недопустимо и морално укоримо, тъй като в качеството си на служител на Министерството на вътрешните работи, изискванията към главен инспектор К. В. са по-високи и той следва да бъде пример за останалите членове на обществото. Налични са данни за злоупотреба с вътрешна (служебна) информация и за уронен престиж на службата - Министерството на вътрешните работи, в частност на Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ — МВР.

Д. е приел, че Главен инспектор К. А. В. не е изпълнил разпоредбата на чл.67 ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“ като се е възползвал от служебното си положение, сам да извърши такива, с което е нарушил чл. 194, ад. 2, т. 1, предложение първо от ЗМВР (неизпълнение на разпоредбите на този закон...). Едновременно с това, поведението на служителя е в нарушение на чл.194, ал.2, т.4 ЗМВР (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР), тъй като е нарушил правилата, регламентирани в Етичен кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, утвърден със заповед № 8121з-348/25.07.2014 г. на Министъра на вътрешните работи, обн. ДВ. бр.67/12.08.2014 г. - т. 15 „Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме“ като не е съобразил поведението си с императивната забрана по чл. 67 от ЗМВР; т. 19 „Държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява“ като действията му са станали достояние на широк кръг лица, извън системата на МВР, довело до уронване престижа на службата; т. 20 „Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си“, като пред други лица е нарушил изискването за върховенство на закона и примерно поведение от страна на държавния служител при изпълнение на служебните задължения, е дал лош пример към останалите граждани, за това че е допустимо и позволено неспазването на закона, щом като това се извършва и от служители на МВР; т. 49 „Държавният служител не участва в корупционни проява“, като е поискал и получил парични суми, които не му се следват.

Обобщената справка е подписана от членовете на Д., като двама от тях са приложили особено мнение. От изложеното в особените мнения е видно, че същите считат, че в рамките на проведеното дисциплинарно производство не са събрани безспорни и категорични доказателства за това, че В. е осъществил престъпна дейност, свързана с неправомерно получаване на облаги от различни лица – наркоразпространители, които са били обект на оперативна разработка от него и подчинените му. Не е установено срещу въпросните облаги да е извършвал конкретни действия, за да не бъдат организирани полицейски акции срещу тях, да не бъдат задържани и да им се осигури комфорт при наркоразпространението. Считат, че не е установено срещу получени суми В. да е организирал операции срещу конкурентни наркодильри, задържането и образуването на наказателни производства срещу тях по събрани оперативни данни. Не е установено в периода от 2017 г. до 25.06.2020 г. В. да е използвал служебното си положение на полицейски

служител и да е предупреждавал срещу заплащане наркоразпространители за предстоящи проверки от полицейски органи, нито самият той да е участвал в състава на О., заедно с П., Т. и Ф.. Далите особено мнение членове на Д. считат, че предложението за наказание се основава единствено на косвени свидетелски показания, дадени предимно от лица от криминалния контингент, обект на разработки, осъществявани от ръководения от В. сектор. Освен това е посочено, че следва да се отчете наличието на субективизъм в показанията на Р. К., В. Х., З. З. и Р. Р., дадени както в наказателното, така и в дисциплинарното производство, продиктувани от процесуалното им качество на обвиняеми за разпространението на наркотични вещества, именно в резултат на служебната дейност на В. и подчинените му. Прието е, че интересът на тези лица от задържането и отстраняването на В. от работа е пряк и непосредствен. Освен това името на В. в техните показания се спряга косвено. Никой от тях не твърди да е давал или да е видял как В. получава парични суми от някого. Единственото което посочват е, че П. и В. са делили парите, получавани от наркоразпространители. Дори свидетеля Т. не твърди, да е бил очевидец как В. получава пари. Предвид това считат, че не са налице достатъчно доказателства, уличаващи В. в корупционна дейност.

С покана от 16.12.2020 г. привлеченият към дисциплинарна отговорност служител е поканен да се запознае с обобщената справка и материалите по производството. Същата му е връчена на 18.12.2020 г., когато жалбоподателят е запознат срещу подпис с обобщената справка и всички материали по дисциплинарното производство. В поканата му е указано правото след запознаване с обобщената справка да даде допълнителни обяснения или възражения до Министъра на вътрешните работи в срок от 24 часа относно фактическа обстановка, правна квалификация на деянието и предложеното наказание, както и да представи доказателства във връзка с твърденията си. Жалбоподателя е депозирал писмени обяснения на 21.12.2020 г. до Министъра на вътрешните работи. В същите е оспорил приетата за установена фактическа обстановка и изведените въз основа на нея изводи, като е поискал да бъде подложен на полиграфско изследване.

На основание чл. 207, ал. 12 от ЗМВР Д. е изготвил Становище рег. № УРИ 1266р-115/05.01.2021 г., в което е направил допълнителна оценка на дадените обяснения и възражения на държавния служител. По отношение на искането Д. да обърне внимание на разминаването между обясненията от Д. Т. и обясненията на В. Х. и Р. Р. относно проведена среща през 2017 г. между тях и К. В. и Ц. П., Д. е счел, че същото е неоснователно, защото посочените от главен инспектор К. Б. разминавания и несъответствия в сведенията, както и други такива са взети предвид от Д. при изготвянето на обобщената справка, видно от приложените особени мнения на двама от членовете на Д. - особено мнение, рег. № 1266р-24642/16.12.2020 г. на главен инспектор И. С. и особено мнение, рег. № 126бр-24643/16.12.2020 г. на комисар Д. К.. По отношение на искането главен инспектор К. В. да бъде подложен на полиграфско изследване за разкриване на обективната истина Д. е счел, че същото е неоснователно, тъй като в българското законодателство полиграфското изследване не е регламентирано като способ за събиране на доказателства, като в чл.39, ал 2 АПК, който е приложим като общ закон при дисциплинарните

производства, е въведена забрана да не се допускат доказателствени средства, които не са събрани или изготвени при условията и по реда, предвидени в този кодекс, или по реда, предвиден в специалните закони. Предвид това Д. е счел, че е налице основание за реализиране на дисциплинарна отговорност, поради което е предложил на държавния служител главен инспектор К. А. В., началник на сектор 03 „Противодействие на О., разпространяващи наркотични вещества“ в отдел 01 „Наркотици“ в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР да бъде наложено дисциплинарно наказание „УВОЛНЕНИЕ“ на основание чл. 203, ал. 1, т. 7, пр. 2-ро, ал. 1 и ал. 2 от ЗМВР и на основание чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР. Със становището ДНО се е запознал, видно от положения подпис.

Въз основа на обобщената справка и становището на Д., Министъра на вътрешните работи е издал оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.203, ал.1, т.7, пр. 2-ро, ал.1 и ал. 2 ЗМВР и на основание чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР е наложил на главен инспектор К. А. В. дисциплинарно наказание “уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение с МВР. При издаване на оспорената заповед ДНО е приел, че описаните в обобщената справка и становището на ДНО дисциплинарни нарушения са извършени от служителя и същите са доказани от доказателствата, събрани в хода на дисциплинарното производство, включително и от материалите по воденото срещу него досъдебно производство, приобщени по надлежния ред. ДНО е възприел изцяло фактическата обстановка и правната квалификация, дадена от Д. в Обобщената справка и Становището, като е издал заповедта на посочените в същите правни основания, след обсъждане на обясненията, дадени от служителя и преценка тежестта на нарушението, настъпилите от него последици, формата на вината на служителя, обстоятелствата при които е извършено и цялостното поведение на държавния служител, съгласно изискванията на чл. 206, ал.1 и ал.2 от ЗМВР. Разгледал е и се е произнесъл и по особеното мнение на двама от членовете на Д., като е приел същото за неоснователно. Мотивирал се е с това, че от една страна същото не е потвърдено впоследствие при изготвяне на становището от Д., с което е приключило дисциплинарното производство. От друга страна е прието, че същото се опровергава от сведенията, дадени от Д. Т., Р. К., Зл. З. и В. Х., подробно описани в заповедта, въз основа на които е прието за установено, че са налице данни, че В. е получавал пари от престъпна дейност, следователно нарушенията му са доказани.

Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 15.01.2021 г. Жалбата против нея е входирана в съда на 27.01.2021 г.

От представеното в хода на съдебното производство Постановление за частично прекратяване на досъдебно производство се установява, че ДП №99/2020 г. на СО-СП, пр. пр. №1054/2020 г. на СП е частично прекратено по отношение на обвиняемата В. Г. Ф. по обвинението за извършено престъпление по чл.321, ал.3, пр.2 и 4, вр. ал.2 НК.

От изисканата и представена от СпНС справка по Н. дело № 2260/2020 г. се установява, че същото е образувано по внесен от Специализираната прокуратура обвинителен акт, представен със справката, с множество

подсъдими, сред които и В. Х., З. З., Р. Р. и Р. К., като обвиненията по делото са за престъпления по чл.321, ал.3, т.1, вр. ал.1, пр.2 НК и др.

От изисканата и представена справка от ГДБОП – МВР се установява, че общият брой на водените оперативни разработки от служители на сектора, на който К. В. е бил ръководител през периода от 2017 г. до 25.06.2020 г. е 44. Описани са осъществените операции по линия на работа на визириания сектор, като е посочено вида и количеството на иззетите наркотични вещества. Посочен е и броя на задържаните лица. Посочено е, че освен по описаните операции служителите от визириания сектор, както и неговия началник К. В. са взели участие в проведени операции на другите два сектора към същия отдел с линия на работа противодействие на трафика на наркотични вещества и производството на наркотични вещества.

От показанията на свидетелите, работили заедно с К. В. се установява, че същият не само че не е бездействал, а активно е работил по разкриване, предотвратяване и пресичане разпространението на наркотици, оказвал е подкрепа и съдействие на колегите си в уреждане на среща на по-високо ниво с директори на дирекции, ставал е част от екип в оперативно-издирвателни дейности.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, от лице с правен интерес от обжалването, в качеството му на адресат на акта, с който се засягат негови права и в законоустановения в разпоредбата на чл.211 ЗМВР 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав я намира и за **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 204, т.1 от ЗМВР - Министъра на вътрешните работи, който въпрос не е спорен по делото.

Относно спазване на процедурата, уредена в ЗМВР и в Инструкция №8121з-470 от 27.04.2015 г. за организацията на дейността по установяване на дисциплинарни нарушения и налагане на дисциплинарни наказания, събирането и обработката на информация за състоянието на дисциплината и дисциплинарната практика в Министерството на вътрешните работи (Инструкция №8121з-470/2015 г.) съдът приема, че доколкото констатираното нарушение е прието за тежко по чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР и същото попада в приложното поле на чл.207 ЗМВР, дисциплинарното производство законосъобразно е започнало с издаване на изрична заповед от ДНО, с която привлеченото към дисциплинарна отговорност лице се е запознало. Съдът приема, че в хода на дисциплинарното производство са спазени изискванията

на чл.207 ЗМВР. Определен е дисциплинарно разследващ орган, който е извърши процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, като за резултатите от разследването в определения срок е изготвил обобщена справка. Не са нарушени правата на служителя, визирани в чл.207, ал.8 ЗМВР, като са му предоставени възможности да даде писмени обяснения, съобразно предвиденото в разпоредбите на закона. При издаване на оспорената заповед е спазено изискването на чл.206, ал.1 от ЗМВР, като ДНО е приел писмени обяснения, дадени от служителя. Дисциплинарно разследващият орган е приключил дисциплинарното производство в определения му срок, като е изготвил становище до ДНО за наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. Именно резултатите от проверката установяват и нарушението и извършителя. Затова от датата на неговото изготвяне и представяне на ДНО – 05.01.2021 г. следва да се брои срокът по чл.195, ал.1 ЗМВР, който в случая е спазен, предвид издаването на заповедта за налагане на дисциплинарното наказание на 14.01.2021 г.

Съдът намира обаче, че заповедта е издадена в нарушение на предписаната от закона форма и при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до материалната ѝ незаконосъобразност.

Заповедта е издадена в изискуемата писмена форма, но съдът намира, че не отговаря на изискванията на чл.210, ал.1 от ЗМВР за съдържание на акта за налагане на дисциплинарно наказание. Посочената разпоредба определя, че дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са били нарушени, доказателствата, въз основа на които е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кои орган и в какъв срок може да се обжалва. Оспорената в настоящото съдебно производство заповед не съдържа всички изискуеми реквизити, тъй като дисциплинарното нарушение, за което е санкциониран В. не е индивидуализирано в необходимата степен и от фактическа страна. Не са посочени фактическите основания за издаването на заповедта - обстоятелствата, които имат значение на релевантни юридически факти и обосновават наличието на съставомерно от обективна и субективна страна поведение. В оспорената заповед деянията, за които е наложено дисциплинарното наказание са описани по следния начин: В. е използвал служебното си положение и заеманата от него длъжност за лична облага и за облага на трети лица, посочени като участници в организирана престъпна група по сл.д. №99/2020 г. на СО-СП, като те и В. са действали в периода 2017 г. – 25.06.2020 г. на територията на Република България с цел неправомерно получаване на облаги (парични суми в значителни размери) от различни лица от криминалния контингент, които са били обект на оперативна разработка от В. и подчинените му. Главен инспектор В. е констатирал извършвани престъпления от продавачи на наркотици, след което срещу тях са били завеждани оперативни дела и образувани досъдебни производства. Същевременно В. приемал облаги от същите, които не му се следвали, за да

не бъдат извършвани конкретни действия - да не бъдат организирани полицейски акции срещу тях, оперативните разработки да бъдат прекратявани, лицата да не бъдат задържани и да им се осигурява комфорт при наркораспространението. Срещу получаваните суми В. се е ангажирал за организиране на операции срещу конкурентни наркодилъри, задържането им и образуване на наказателни производства срещу тях по събрани оперативни данни. Паричните суми били получавани от началника на отдел 01 „Наркогици“ в ГДБОП- Ц. П., чрез участника в групата Д. Т. (с когото П. е близък и се познава от години). Т. предавал парите на П., а П. ги разпределял, вкл. и на В.. Сумите били плащани ежемесечно като „абонамент“ за предупреждение на въпросните лица, за това, кога ще има организирана полицейска операция срещу тях. Комуникацията с криминалния контингент била трайно установена и се осъществявала чрез мобилни интернет приложения при висока конспиративност, извън рамките на служебната дейност. При така направеното описание на нарушението съдът намира, че ДНО не е посочил конкретни действия на служителя, описани по време и място на извършване, които са обосновали изводите му за извършено нарушение. Не са посочени лицата, от които е прието, че са давани паричните суми и които е прието, че са предупреждавани за полицейски акции, както и тези срещу които са били образувани производства. Не е посочено кога и срещу кои лица В. е извършвал действия или бездействия. Съдът намира, че непосочването на тези обстоятелства представлява съществено нарушение във формата на акта, доколкото ограничава правото на защита на наказаното лице, което не може да разбере срещу какво конкретно обвинение да се защитава, следователно не може адекватно да организира защитата си. В същото време е ограничена и възможността на съда в хода на съдебното производство да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания, тъй като липсват конкретни факти, уличаващи наказаното лице в извършеното дисциплинарно нарушение, които да бъдат проверявани. По разбиране на настоящия съдебен състав така формулираното обвинение може да бъде основание за започване на дисциплинарно производство, но не и за налагане на наказание. Това е така, защото в хода на дисциплинарното производство следва да бъдат установени конкретни факти, действия и бездействия на привлечения към дисциплинарна отговорност служител, с които деянието му да бъде обосновано като нарушение. Конкретните установени в хода на дисциплинарното производство факти и обстоятелства следва да се съдържат в крайния акт, описани с всички индивидуализиращи ги белези – време, място на извършване и т.н. Само при пълното описание на фактите и обстоятелствата, действията и бездействията на служителя, мотивирали ДНО да наложи наказанието, би било изпълнено изискването на чл.210, ал.1 ЗМВР за съдържание на заповедта. В противен случай, както е и настоящия, същата се явява и немотивирана, което е още едно нарушение във формата ѝ. Нарушението в изискването за съдържание на акта, както и липсата на мотиви са самостоятелни основания за отмяна на заповедта, тъй като, както се каза по-горе, нарушават правото на защита на наказаното лице и пречат възможността на съда да извърши цялостна проверка на обжалвания акт.

Съдът намира, че в хода на дисциплинарното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, основание за отмяна на наложеното наказание. Д. не е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл.207, ал.3, изр. първо ЗМВР да извърши всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение, доколкото не са изяснени всички факти и обстоятелства, от значение за случая. В хода на дисциплинарното производство са събрани множество доказателства, но изводите за установеност на извършеното нарушение са направени от сведенията, дадени от Д. Т., Р. К., З. З., В. Х. и Р. Р.. Установи се, а това е било известно и на Д. и ДНО, че Д. Т. е привлечен като обвиняем по същото следствено дело №99/2020 г. на СО-СП. Останалите четирима са подсъдими по Н. дело № 2260/2020 г. на СпНС за престъпления по чл.321, ал.3, т.1, вр. ал.1, пр.2 НК и др., като обвиненията им са повдигнати именно вследствие изпълнение на служебните задължения на В., като Началник на сектор 03 „Противодействие на О., разпространяващи наркотични вещества“ в отдел 01 „Наркотици“ в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ – МВР. В действителност, няма пречка, както е приел и ДНО, тези лица да дават сведения в процесното дисциплинарно производство, но съдът приема, че дадените от тях показания е следвало да бъдат проверени и чрез други допустими и относими доказателствени средства, доколкото същите имат интерес от установяване на процесното дисциплинарно нарушение и отстраняване на оспорващия от длъжност. Освен това и доколкото в сведенията на тези лица не са изразени преки и лични възприятия за действията на В., Д. е следвало да събере и други доказателства, от които да изведе изводите си за установеност на нарушението. Буди недоумение факта, че в хода на дисциплинарното производство не са снети сведения от Ц. П., чрез когото се твърди, че В. е получавал парите. Следователно, в хода на дисциплинарното производство не е спазено императивното изискване на разпоредбата на чл. 207, ал. 3 ЗМВР - в хода на дисциплинарното производство не са извършени всички процедурни действия по установяване на нарушението. Посоченото представлява и нарушение по чл. 35 АПК, тъй като заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е постановена без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая.

Така описаните нарушения на административнопроизводствените правила са довели до неправилно приложение на материалния закон – на служителя е наложено дисциплинарно наказание за деяние, което не е установено по категоричен и несъмнен начин. От събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства не се установява по категоричен начин В. да е извършил вмененото му нарушение на чл.67 ЗМВР, както и на посочените разпоредби от Етичния кодекс. Не се подкрепя с никакви доказателства изложения в атакуваната заповед извод на дисциплинарнонаказващия орган, че безспорно е доказано, че служителят е присъствал на срещи с лица наркоразпространители, знаел е за тяхната престъпна дейност и срещу заплащане се е ангажирал да ги предупреждава. Твърдение за такава среща има единствено в сведенията на Д. Т., които обаче са вътрешно противоречиви, неясни и уклончиви. Освен това въпреки, че същите са годно доказателствено средство за установяване на нарушението, същите са

недостатъчни, за да се обоснове с тях необходимата категоричност, доколкото са дадени от едно от лицата, заедно с които се твърди, че е осъществявана престъпната дейност и са единствения източник на доказателства за това. Същите биха могли да се приемат за истина, само при наличие и на други доказателства, които без съмнение установяват извършеното нарушение и неговия автор. Никой от другите предполагаеми участници в тази среща не потвърждава тя да се е състояла. Лицата Р. Р., Р. К., З. З. и В. Х. твърдят, както в сведенията си по дисциплинарното производство, така и при разпитите си в рамките на досъдебното производство, че не познават К. В., не са контактували с него лично, че не са го виждали, давали са пари чрез посредник и са били предупреждавани от П. за акции срещу тях. Доказателства, уличаващи В. в приетите за извършени нарушения не се съдържат и в приобщеното към дисциплинарната преписка сведение от А. К., на което се е позовал ДНО, за да приеме, че нарушението е установено. В същото не се съдържат никакви уличаващи В. данни за извършени от същия конкретни нарушения. Не са събрани и доказателства В. да е използвал служебното си положение за получаване на лични облаги или облаги на трети лица. При извършените обиски в него не са открити значителни суми пари, от разпитаните свидетели не се установява някой да му е давал лично на него наследващи му се парични средства, никой от колегите му не е забелязал да има промяна в финансовото или имущественото му състояние. В сведенията на лицата, срещу които са повдигнати обвинения, не се съдържат дори твърдения, че те са давали парични средства на него. Посоченото от тях "знам, че си деляха парите" не може да представлява годно доказателство, с оглед липсата на конкретно и ясно твърдение и възможност за проверка на достоверността на това твърдение.

От изложеното безспорно следва извода за липса на установено нарушение на разпоредбата на чл.67 ЗМВР и на посочените разпоредби на на Етичен кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, което да мотивира издаването на процесната заповед. В подкрепа на доводите на оспорващия, че не е извършил вмененото му нарушение са както показания на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели, от които се установи, че активно е работил по разкриване, предотвратяване и пресичане разпространението на наркотици, оказвал е подкрепа и съдействие на колегите си в уреждане на среща на по-високо ниво с директори на дирекции, ставал е част от екип в оперативно-издирвателни дейности, така и представена справка от ГДБОП – МВР.

Освен това не следва да се приема съпричастност на служителя в извършване на престъпление - участие в организирана престъпна група, без наказателното производство, което е образувано, да е приключило с влязла в сила присъда. Това би било грубо нарушение на презумпцията за невинност, прогласена от чл.31, ал.3 от Конституцията на Република България, чл.16 от Наказателнопроцесуалния кодекс и чл.6, ал.2 от ЕКПЧОС, ратифицирана без резерви от България през 1992 г., чиито норми се ползват с примат над вътрешното право.

Привличането като обвиняем и налагането на мярка за неотклонение, които са

огласени в посочените в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание статии и интернет сайтове, сами по себе си не могат да бъдат квалифицирани като нарушение на служебните задължения и на правилата на етичните кодекси. Подобно твърдение означава игнориране на презумпцията за невиновност, което не съответства на основните принципи на правото. По аналогични съображения не може да се приеме, че огласяването на специализираната акция на прокуратурата и привличането като обвиняем на жалбоподателя уронва престижа на службата. Административният орган не е установил конкретно поведение, което да бъде свързано с неизпълнение на конкретни служебни задължения или етични правила, за да бъде квалифицирано като нарушение на същите. Твърденията за нарушение на сочените норми следва да бъде обосновано с несъмнено установени конкретни фактически действия или бездействия, което не е извършено от Д., съответно от ДНО.

С оглед на изложеното оспорената заповедта, като незаконосъобразна, следва да се отмени. Налице са основанията на чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК.

Основателна при този изход на спора е претенцията на оспорващия за присъждане на направените разноски. В настоящото производство са заплатени 10 лева държавна такса и 1000.00 лева за адвокатски хонорар, видно от приложения договор за правна защита и съдействие. Съдът намира за неоснователно направеното от процесуалния представител на ответника възражение за неговата прекомерност, съобразявайки разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК с оглед действителната правна и фактическа сложност на делото и обема на извършената работа. Предвид това Министерство на вътрешните работи, което е ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, следва да бъде осъдено да заплати на оспорващия деловодни разноски в размер на 1010 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд – София-град, II отделение, 52-и състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 8121К-225/14.01.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, с която на главен инспектор К. А. В., заемал длъжността Началник на сектор 03 „Противодействие на О., разпространяващи наркотични вещества“ в отдел 01 „Наркотици“ в Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ - МВР е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител в ГДБОП – МВР.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да заплати на К. А. В. деловодни разноски в размер на 1010.00 /хиляда и десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

